

Arrest

nr. 271 668 van 22 april 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
de Wynantsstraat 23
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 30 december 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 november 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat G. JORDENS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Mejicanos, San Salvador. In 2009 werd u benaderd door bendeleden met de eis tot betaling van renta van 50 dollar. Dit vermeerdeerde vervolgens naar 200 dollar. U betaalde dit gedurende drie weken. Tijdens de vierde week van de renta werd u door de bendeleden gevraagd om voor hen te werken. U moest zaken in de gevangenis binnensmokkelen voor bendeleden. In ruil daarvoor zouden ze de renta laten vallen. U weigerde. Op een dag kwam een moeder van een gedetineerde naar uw kantoor met dezelfde vraag. U weigerde opnieuw. U bleef oproepen krijgen van de bendeleden. U sloot uw kantoor vervolgens

gedurende zes maanden en blokkeerde uw gsm-nummer. Na zes maanden opende u een ander kantoor.

Op 12 maart 2012 kreeg u een brief onder de deur met een telefoonnummer op. Uw ex-partner belde naar dit nummer maar kreeg geen antwoord. De dag nadien werden jullie teruggebeld en kregen jullie de eis om 5000 dollar te betalen tegen 24 maart 2012, vanwege uw beroep als advocaat en het feit dat u een broer in de Verenigde Staten had en het feit dat uw andere broer recent van de Verenigde Staten was teruggekeerd. Jullie dienden klacht in bij de politie die vervolgens de zaak verder afhandelden. Op 24 maart 2012, de dag dat de overdracht van het geld zou plaatsvinden, werden twee bendeleden gearresteerd. Later kwamen de ouders van een van de daders jullie vragen om de klacht in te trekken. Jullie kregen tevens een telefoontje van de bende met dezelfde eis. Vervolgens kwamen zij dit tevens nog in persoon zeggen. Korte tijd later werd een van de daders, die minderjarig was, vrijgelaten. Jullie gingen een maand bij een vriendin wonen en verhuisden vervolgens naar Residencia Los Almendros in Quezaltepeque. In 2015 kwam de tweede dader vrij. Twee maanden later werd hij vermoord.

In 2017 kreeg u een telefoontje van een bende met de vraag om voor hen te werken als advocaat. U weigerde dit. U blokkeerde het nummer.

In juni 2019 was u in een gevangenis om een cliënt een volmacht te laten tekenen. U werd er benaderd door een lid van MS13 met de vraag om te bellen naar een telefoonnummer. U nam het papier met het telefoonnummer aan maar belde er niet naar.

Op 2 augustus 2019 ging u naar uw huis in MS13-gebied om de huur van jullie oude woning te innen bij jullie huurders. Bij het buitenkomen werd u benaderd door drie bendeleden. Zij zeiden dat ze wisten dat u advocate was en waar uw kantoor zich bevond. Ze wisten ook waar uw dochter naar school ging. Een van de bendeleden vroeg of u geld kon afstaan. U had net de huur gekregen en kon daarvan 50 dollar afstaan maar uiteindelijk vroegen ze het geld niet. Een bendelid zei vervolgens dat u enkele zaken voor hen moest regelen, dat ze u nog instructies gingen geven en herhaalde dat zij nog wat zaken voor u hadden en u nog gingen contacteren. Vervolgens lieten ze u gaan. U ging die avond aangifte doen bij de politie. Hij nam de klacht kort op en zei dat ze nog zouden bellen om de klacht uitgebreider te noteren maar hier kwam geen gevolg aan. U beslisten dat u het land moest verlaten.

De volgende dagen belden er vaak onbekenden naar het kantoor en vroegen naar u maar uw collega's zeiden telkens dat u in het buitenland was. U sloot uw telefoonlijn op het kantoor af. Twee weken later kwamen er onbekenden naar het kantoor op zoek naar u maar ook zij kregen de boodschap dat u in het buitenland was.

U regelde de verkoop van jullie huis en bracht uw werk in orde. Uw ex-partner, die auto's verkocht, hielp u zodat u regelmatig met een andere wagen kon rijden. Uw dochter ging niet meer naar school sinds het incident.

U vertrok op 9 oktober 2019 met uw dochter uit El Salvador en reisde via Panama en Spanje naar België. U diende op 16 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u een paspoort, een paspoort van uw dochter, een identiteitskaart, een rijbewijs, een geboorteakte, een geboorteakte van uw dochter, een uittreksel van het strafregister, een belastingskaart, een identiteitskaart van uw werk als advocaat, twee businesskaartjes, een politieaangifte van 2 augustus 2019, een ongedateerde politieaangifte aangaande uw problemen van 2012, een dreigbrief van bende 18, documenten aangaande de reistoestemming van de vader van uw dochter, documenten aangaande de verkoop van uw huis, documenten van het Hooggerechtshof van 2007 en een afsprakenkaartje van uw broer voor een ziekenhuis neer.

Uw nicht (...) vertrok op 25 november 2019 eveneens naar België en diende op 2 december 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

U vreest bende MS13 omdat u hun eis om voor hen te werken weigerde. Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de **reden** van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.**

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, **en** wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. **Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.**

Bovendien zijn uw verklaringen over uw problemen met MS13 weinig consistent of aannemelijk. Vooreerst zijn uw verklaringen over het incident van 2 augustus 2019 niet consistent. Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaart u dat de bende 50 dollar van de huur van het huis eiste. Ze gingen u contacteren om dit verder af te handelen (vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het eerste persoonlijke onderhoud op het CGVS verklaart u tijdens uw vrije relaas over dit incident dat een van de bendeleden zei dat u moest samenwerken. U vroeg daarop wat ze dan precies van u wilden waarop zij u zeiden dat u 50 dollar moest betalen elke keer u naar daar kwam. Zij zouden u nog contacteren (CGVS, p. 19). Gezien de huurders de huur meestal naar het kantoor kwamen brengen is dit toch een volstrekt andere eis. Tijdens het tweede persoonlijke onderhoud op het CGVS verklaart u dan weer, gevraagd wat ze allemaal zeiden, dat ze geld wilden – dit wordt niet verder gespecificeerd – waarna een ander bendelid het gesprek overnam en zei dat u enkele zaken voor hen moest regelen en dat ze u instructies zouden geven. Ze hadden nog enkele zaken voor u en gingen u nog contacteren (CGVS II, p. 7). Deze drie versies van wat er gezegd werd tijdens dit incident zijn geenszins gelijklopend. U bent uit El Salvador gevlucht omdat MS13 van u eiste dat u voor hen zou werken, wat ook duidelijk naar voor komt in uw beschrijving van dit incident tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud op het CGVS. Uit de eerste twee versies kan echter geenszins afgeleid worden dat zij wilden dat u zaken voor hen zou regelen als advocaat. Dat u hier geen eenduidig relaas weet te bieden over dit incident doet ernstig twijfelen aan uw problemen met MS13.

U wordt hierop gewezen waarop u verklaart dat u wel degelijk zou hebben vermeld in het eerste persoonlijke onderhoud op het CGVS dat de bende wilde dat u met hen zou samenwerken als advocate (CGVS II, p. 15). Echter, zoals reeds aangehaald blijkt dit niet uit het vrije relaas. U werd later in dat persoonlijk onderhoud toen gevraagd wat u dacht dat de bende wilden, indien het niet uw geld was, waarop u verklaarde te denken dat ze wilden dat u voor hen zou werken als advocate (CGVS, p. 23).

Hieruit blijkt echter geenszins dat u toen reeds aangaf dat de bende u op 2 augustus reeds zou hebben gezegd dat u enkele zaken voor hen moest regelen als advocate en dat dit hun eigenlijke bedoeling was. Bovendien verklaart dit ook niet waarom u op de DVZ nergens aanhaalde dat zij op 2 augustus 2019 wilden dat u voor hen zou werken als advocate. Het valt op dat u dit ook nergens liet optekenen in uw aangifte van dit incident bij de politie die u hier neerlegt. In deze aangifte wordt louter melding gemaakt van de 50 dollar renta die u moest betalen. Indien het hoofdprobleem was dat u voor hen moest werken als advocate kan verwacht worden dat u dit ook zo zou hebben aangegeven bij de politie.

Het is verder zeer opvallend dat u nog enkele maanden in El Salvador bleef en zaken voor uw werk ging regelen in rechtbanken en heel de tijd thuis bleef wonen. U besliste reeds enkele dagen na het incident van 2 augustus 2019 dat uw leven dermate in gevaar was dat u het land diende te verlaten. Dat u dan toch nog enkele maanden thuis bleef wonen en ondertussen voor uw werk van alles nog ging regelen, terwijl de bende al aangaf dat ze gedetailleerde informatie over u hadden – dat u het huis waar ze u aantreffen verhuurde, wat en waar uw werk was, tot zelfs waar uw dochter naar school ging – doet ernstig twifelen aan uw vrees voor deze bende. Op het tweede persoonlijke onderhoud op het CGVS wordt u gevraagd waarom u nog thuis bleef wonen – waar u kon verwachten dat ze elk moment zouden kunnen opdagen – waarop u zegt dat ze op het incident van 2 augustus 2019 niet hadden gezegd dat ze uw adres kenden. U voegt nog toe dat er veel zaken waren waar u rekening mee moest houden en dat er godzijdank niets is gebeurd (CGVS II, p. 10). Dat ze niet expliciet hadden vermeld dat ze wisten waar u woonde kan geenszins als ernstige reden worden aangenomen voor het feit dat u zich veilig zou hebben geacht in uw huis, zeker gezien het duidelijk was dat ze een achtergrondcheck hadden gedaan van u en uw gezin.

U gaat vervolgens verder dat er maar één ingang is in de wijk en dat de wijk privébewaking heeft die toestemming moet geven aan gasten om de wijk binnen te komen (CGVS II, p. 10). Dit is evenmin een overtuigende verklaring voor het feit dat u tot uw vertrek thuis zou hebben gewoond. Immers vertelde u in het begin van het eerste persoonlijke onderhoud op het CGVS over een incident waarbij een bende iemand van binnen de wijk wilde benaderen maar tegengehouden werd door de bewakingsagent. Deze bewakingsagent werd vervolgens vermoord en ook het doelwit van de bende werd vervolgens vermoord (CGVS, p. 7). Dat u in het tweede persoonlijke onderhoud vervolgens verklaart dat u in uw wijk zou zijn blijven wonen omdat er beveiliging zou zijn geweest is dan ook geenszins overtuigend. U wordt er vervolgens op gewezen dat de bende u evengoed zou kunnen opwachten wanneer u buitenkwam uit de wijk – er was immers maar één enkele uitgang – waarop u zegt dat u met verschillende voertuigen reed en ook met geblindeerde ruiten (CGVS II, p. 10). Ook dit is geen overtuigende uitleg gezien uit hun gedeelde kennis duidelijk was dat zij u en uw familie in het oog hielden. Het is dan ook weinig aannemelijk dat u erop zou rekenen dat het louter wisselen van auto hen maandenlang niet in staat zou stellen u buiten uw wijk op te wachten.

U wordt verder gevraagd waarom u nog tot oktober in het land bleef, ondanks dat u reeds begin augustus 2019 zou hebben besloten dat u het land moest verlaten, waarop u zegt dat de reistickets zeer duur zijn indien men meteen boekt (CGVS II, p. 12). Dit is bezwaarlijk een overtuigende reden waarom u nog enkele maanden uw leven zou riskeren door in El Salvador te blijven. De tweede reden die u geeft is dat u nog van alles moest in orde brengen in verband met uw werk (CGVS II, p. 12). Dat u maandenlang in persoon in El Salvador moest blijven en uw leven moest riskeren om uw dossiers in orde te brengen is evenmin overtuigend. Gevraagd waarom u zo nodig omwille van deze reden zo lang in El Salvador moest blijven, gegeven het feit dat uw leven in gevaar zou zijn, geeft u een weinig coherente uitleg. Zo zegt u enerzijds dat u gewoon geraakte aan het geweld in El Salvador om vervolgens meteen te beweren dat u ook verlamd raakte van angst (CGVS II, p. 12). Vervolgens gaat u nog enige tijd door naast de kwestie en verklaart u onder meer dat u uw familie zou hebben willen meenemen omdat zij in gevaar zijn (CGVS II, p. 12). Dit verklaart bezwaarlijk waarom u nog zo lang in El Salvador moest blijven ondanks uw vrees, eerder het tegendeel. U haalt verder de verkoop van uw huis aan als reden waarom u nog langer in El Salvador moest blijven (CGVS II, p. 12). Echter, gezien het huis reeds verkocht was op 19 of 20 augustus 2019 verklaart dit geenszins uw verblijf tot 9 oktober 2019 (CGVS II, p. 16).

Voorts is het ook opvallend dat uw moeder en broer daar steeds zijn blijven wonen (CGVS II, p. 10). Gevraagd hoe jullie dit probleem dan hebben besproken toen – zij konden immers verwachten dat zij en het huis geïsoleerd werden – geeft u een zeer uitgebreid maar ontwijkend antwoord dat u eindigt met de stelling dat uw moeder reeds een zekere leeftijd heeft en dat uw broer niet buiten komt (CGVS II, p. 11). U wordt gevraagd waarom zij daar altijd zijn blijven wonen waarop u verklaart dat men een persoon met mentale problemen niet kan verplaatsen omdat deze de situatie niet begrijpt (CGVS II, p. 11). Dit zijn

weinig overtuigende verklaringen voor de vaststelling dat uw moeder en broer sinds het begin van uw beweerde problemen met MS13 steeds in jullie huis zijn blijven wonen. U wordt dan gevraagd wat zij zelf dachten over deze hele situatie waarop u opnieuw aanhaalt dat de bende u niet expliciet meegaf dat ze uw adres kenden en uw moeder en broer daarom steeds thuis zijn blijven wonen. U voegt toe dat men zich gewoon aanpast aan de situatie (CGVS II, p. 11). Niet alleen antwoordt u opnieuw naast de vraag en geeft u niets mee over wat uw moeder en broer van de situatie dachten – gezien zij vreemd genoeg beslisten om daar te blijven wonen ondanks het gevaar –, tevens werd reeds eerder opgemerkt zijn dit geenszins een overtuigende verklaring is voor het feit dat u – tot uw vertrek – en uw moeder en broer steeds zijn blijven wonen op hetzelfde adres.

Verder valt het op dat uw moeder en broer, hoewel ze al die tijd gewoon thuis zijn blijven wonen, nooit problemen hebben gekregen (CGVS II, p. 10 en 12). Ook dit wijst er bezwaarlijk op dat MS13 op zoek zou zijn naar u. U denkt dat dit komt omdat zij niet buiten komen (CGVS II, p. 12). Dat uw moeder en broer deze problemen met de MS13, waarvoor u het land zou hebben moeten ontvluchten, louter zouden kunnen vermijden door binnen in huis te blijven is maar weinig aannemelijk. Evenmin is het aannemelijk dat zij in die omstandigheden jarenlang op hetzelfde adres of zelfs in El Salvador zouden blijven wonen.

Enkele weken na het incident op 2 augustus 2019 kwamen onbekenden langs op uw kantoor op zoek naar u maar uw collega zei hen dat u op vakantie was (CGVS, p. 19). Gevraagd of de bende nog iets anders heeft ondernomen om u te vinden zegt u: “Niet voor zover ik weet, want ik deconnecteerde mij en ik was vooral bezig met mijn vertrek” (CGVS II, p. 9). Gevraagd of iemand van uw kantoor nog problemen kende zegt u dat uw nicht, (...) die ook op het kantoor werkte, nog problemen heeft gekend (CGVS II, p. 9). Echter, dit overtuigt niet omwille van de volgende redenen. Zo legde uw nicht tijdens haar interview voor de DVZ geen enkel verband met uw problemen. Ook tijdens haar vrije relaas op het CGVS maakt ze geen enkele link met uw problemen (CGVS 19/27033, p. 14 en 15). Indien uw problemen de oorzaak zouden zijn van haar problemen en haar vlucht uit El Salvador kan verwacht worden dat zij dit dan ook zo zou weergeven bij haar verzoek om internationale bescherming. Verder wordt zij op het CGVS gevraagd naar uw problemen waarop zij vreemd genoeg stelt de details niet te kennen (CGVS 19/27033, p. 19). Aangaande de bende met wie jullie problemen zouden hebben verklaart zij: “Voor zover ik heb begrepen is het de MS die haar heeft bedreigd” (CGVS 19/27033, p. 20). Dergelijke verklaringen zijn maar weinig overtuigend. Indien jullie problemen daadwerkelijk gelinkt zouden zijn kan verwacht worden dat jullie deze dan ook detail zouden hebben besproken met elkaar. Voorts blijkt nergens uit haar verdere verklaringen dat de personen die haar belaagden zelf enige link legden met uw problemen. Ook gevraagd naar haar specifieke vrees bij terugkeer geeft uw nicht niet aan MS13 te vrezen vanwege uw problemen maar vreest ze ontvoeringen in het algemeen (CGVS 19/27033, p. 16).

Bovendien is het vreemd dat, indien u geïnterviewd werd door MS13 vanwege uw werk, uw nicht nog op datzelfde kantoor zou zijn blijven werken. Gevraagd welke veiligheidsmaatregelen uw nicht nam om – enigszins te verwachten – problemen te vermijden zegt u louter dat ze haar werk begon en eindigde op verschillende tijdstippen (CGVS II, p. 17). Dat u zou worden gezocht door MS13 vanwege uw werk als advocaat maar uw nicht toch zou zijn blijven werken op datzelfde kantoor waar MS13 u al eerder was komen zoeken en zij slechts haar werkuren zou hebben aangepast is maar weinig overtuigend. Gevraagd waarom ze toch bleef werken op datzelfde kantoor zegt u dat men in El Salvador, wanneer er iets gebeurt, het leven normaal probeert verder te zetten tot men meent dat het gevaar te groot is geworden (CGVS II, p. 17). Dit zijn maar weinig overtuigende verklaringen.

Het is voorts vreemd dat uw nicht pas op 24 oktober 2019, bijna drie maanden na het incident op 2 augustus, voor het eerst benaderd werd. Gezien zij reeds in de eerste weken van augustus het kantoor verschillende keren opbelden en uiteindelijk langskwamen en uw collega's hen – eerder opvallend – met een kluitje in het riet stuurden is het vreemd dat zij maandenlang niets zouden hebben ondernomen om u te vinden. Gevraagd of nog iemand anders van uw kantoor nog problemen heeft gekend zegt u louter dat ze enige tijd na uw vertrek van kantoor waren veranderd omwille van de veranderende algemene veiligheid in de wijk maar dat ze u niets vertelden over specifieke problemen (CGVS II, p. 9). Dat niemand van uw kantoor nog problemen heeft gekregen met MS13 – hoewel het weinig aannemelijk lijkt dat de bendeleden vrede namen met de uitleg van uw collega's dat u op vakantie was (CGVS II, p. 9) – doet verder twijfelen aan uw problemen met MS13.

U verklaart verder nog in juni 2019 aangesproken geweest te zijn in een gevangenis waarbij een lid van MS13 u vroeg om een bepaald nummer te bellen (CGVS, p. 18). Wat dit incident betreft zijn uw

verklaringen eveneens weinig consistent. Zo verklaart u op het eerste persoonlijke onderhoud op het CGVS dat u het papiertje met het telefoonnummer niet aannam (CGVS, p. 18). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud zegt u dat u het papiertje wel aannam (CGVS II, p. 4 en 6). Wanneer u wordt gewezen op deze inconsistentie herhaalt u dat u het papier wel aannam (CGVS II, p. 15). In de opmerkingen die u verstuurde na het laatste persoonlijke onderhoud vermeldt u hierover louter dat u niet zou hebben gezegd in het eerste persoonlijke onderhoud dat u het papiertje niet aannam. Dit kan bezwaarlijk overtuigen en doet reeds twijfels rijzen aangaande de waarachtigheid van uw verklaringen over dit incident.

Hoe dan ook, zelfs al zou geloof worden gehecht aan dit incident, kan u niet op geloofwaardige wijze aantonen nog problemen te hebben gekend met MS13 naar aanleiding van dit incident. Behalve dat u minder naar dergelijke strafcentra trachtte te gaan nam u geen andere veiligheidsmaatregelen na dit incident (CGVS II, p. 5). U verklaart dat zij u niet meer hebben trachten te contacteren sindsdien, tot u op 2 augustus 2019 werd benaderd door de bendeleden in uw eigen wijk (CGVS II, p. 6). Los van de eerder gemaakte vaststelling dat er aan deze latere problemen geen geloof gehecht kan worden, blijkt uit uw eerste twee versies van dit incident ook nergens dat de bendeleden enige link maakten met het incident van juni 2019.

In 2017 werd u eveneens opgebeld door onbekenden – waarvan u vermoedt dat het bendeleden waren – die u vroegen om voor hen te werken. U weigerde dit (CGVS, p. 18). Bij het uiteenzetten van uw relaas op de DVZ en tijdens het eerste persoonlijke onderhoud op het CGVS geeft u nergens aan als gevolg hiervan nog problemen te hebben gekend (vragenlijst CGVS, vraag 5 en CGVS, p. 18). Op het tweede persoonlijke onderhoud wordt u gevraagd of u – in de periode tot juni 2019 – nog problemen kende als gevolg van dit incident waarop u zegt van niet (CGVS II, p. 3). Deze problemen zijn dan ook niet meer actueel.

In 2012 werden jullie afgeperst door bendeleden (CGVS, p. 16 en 17). Ook deze problemen zijn niet meer actueel. Jullie werkten samen met de politie waarna de afpersers gearresteerd werden. Wanneer de minderjarige dader korte tijd later vrijkwam verhuisden jullie. In 2015 kwam de tweede dader vrij maar hij werd enkele maanden later vermoord (CGVS, p. 16 en 17). Gevraagd of u nog problemen heeft gekend na deze gebeurtenissen zegt van niet. Vanwege de dood van dat bendelid was de macht van de clique gedaald en u kon zelfs terugkeren naar uw kolonie (CGVS, p. 20).

In 2009 werd u afgeperst door bendeleden. Na enkele weken vroegen zij u om met hen samen te werken. U weigerde dit en sloot uw kantoor en verhuisde (CGVS, p. 15 en 16). Op de DVZ verklaarde u dat door uw verhuis het probleem opgelost was (vragenlijst CGVS, vraag 5). Ook op het CGVS blijkt uit uw vrije relaas niet dat u nog problemen heeft gekend al gevolg van dit incident (CGVS, p. 15 en 16). Er kan dan ook geconcludeerd worden dat deze problemen evenmin nog actueel zijn.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

U stelt dat u bij een eventuele terugkeer naar El Salvador vreest door criminele bendes te worden gevisieerd omdat u in het buitenland verbleven heeft (CGVS II, p. 16).

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Evenmin hebt u in concreto aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen omwille van uw verblijf in het buitenland sprake zou zijn van een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Zo blijft u bij een loutere vermelding van het gevaar door uw verblijf in het buitenland maar haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u persoonlijk louter omwille van uw verblijf in het buitenland problemen zou krijgen met bendes. U haalt uw problemen aan van 2012 die het gevolg zouden zijn geweest van het verblijf in de Verenigde Staten van uw broer (CGVS II, p. 16). Jullie werden toen gevisieerd door een lokale bende waar jullie reeds lang woonden. U toont niet aan dat u heden door bendes zou worden geïdentificeerd als iemand die lange tijd in het buitenland gewoond zou hebben. U woont sinds 2013 niet meer op die plaats. U verkocht het huis ook in 2019. Uw moeder en broer, die al jaren op hetzelfde adres wonen in Quezaltepeque, waar u eveneens sinds 2013 heeft gewoond vooraleer u naar het buitenland vertrok, hebben evenmin problemen gekend met bendes vanwege uw verblijf in het buitenland. Bovendien is deze wijk waar u woonde en waar uw moeder en broer nog steeds wonen een beveiligde wijk waar geen bende heerst.

U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort en dat van uw dochter, uw identiteitskaart, uw belastingskaart, uw geboorteakte en die van uw dochter, uw rijbewijs en het uittreksel van het strafregister hebben betrekking op uw identiteit en herkomst en die van uw dochter, die hier niet onmiddellijk ter discussie staan. De businesskaartjes en de identiteitskaart van uw werk als advocaat, alsook de documenten van het Hooggerechtshof uit 2007 hebben betrekking op uw werk als advocaat. Ook dit wordt niet onmiddellijk betwist. De reistoestemming van de vader van

uw dochter, de verkoop van uw huis en de afspraak van uw broer in een ziekenhuis hebben geen betrekking op uw beweerde problemen met MS13 in 2019. De ongedateerde politieaangifte en de brief van bende 18 hebben betrekking op uw problemen van 2012. Zoals reeds aangehaald zijn deze niet meer actueel.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drughandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A, § 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 1 tot 4 en 41 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de

uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoekende partij evenmin als vluchteling erkennen of haar de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

*U vreest bende MS13 omdat u hun eis om voor hen te werken weigerde. Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de **reden** van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.***

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, **en** wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. **Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.**

Bovendien zijn uw verklaringen over uw problemen met MS13 weinig consistent of aannemelijk. Vooreerst zijn uw verklaringen over het incident van 2 augustus 2019 niet consistent. Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaart u dat de bende 50 dollar van de huur van het huis eiste. Ze gingen u contacteren om dit verder af te handelen (vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het eerste persoonlijke onderhoud op het CGVS verklaart u tijdens uw vrije relaas over dit incident dat een van de bendeleden zei dat u moest samenwerken. U vroeg daarop wat ze dan precies van u wilden waarop zij u zeiden dat u 50 dollar moest betalen elke keer u naar daar kwam. Zij zouden u nog contacteren (CGVS, p. 19). Gezien de huurders de huur meestal naar het kantoor kwamen brengen is dit toch een volstrekt andere eis. Tijdens het tweede persoonlijke onderhoud op het CGVS verklaart u dan weer, gevraagd wat ze

allemaal zeiden, dat ze geld wilden – dit wordt niet verder gespecificeerd – waarna een ander bendelid het gesprek overnam en zei dat u enkele zaken voor hen moest regelen en dat ze u instructies zouden geven. Ze hadden nog enkele zaken voor u en gingen u nog contacteren (CGVS II, p. 7). Deze drie versies van wat er gezegd werd tijdens dit incident zijn geenszins gelijklopend. U bent uit El Salvador gevlucht omdat MS13 van u eiste dat u voor hen zou werken, wat ook duidelijk naar voren komt in uw beschrijving van dit incident tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud op het CGVS. Uit de eerste twee versies kan echter geenszins afgeleid worden dat zij wilden dat u zaken voor hen zou regelen als advocaat. Dat u hier geen eenduidig relaas weet te bieden over dit incident doet ernstig twijfelen aan uw problemen met MS13.

U wordt hierop gewezen waarop u verklaart dat u wel degelijk zou hebben vermeld in het eerste persoonlijke onderhoud op het CGVS dat de bende wilde dat u met hen zou samenwerken als advocate (CGVS II, p. 15). Echter, zoals reeds aangehaald blijkt dit niet uit het vrije relaas. U werd later in dat persoonlijk onderhoud toen gevraagd wat u dacht dat de bende wilden, indien het niet uw geld was, waarop u verklaarde te denken dat ze wilden dat u voor hen zou werken als advocate (CGVS, p. 23). Hieruit blijkt echter geenszins dat u toen reeds aangaf dat de bende u op 2 augustus reeds zou hebben gezegd dat u enkele zaken voor hen moest regelen als advocate en dat dit hun eigenlijke bedoeling was. Bovendien verklaart dit ook niet waarom u op de DVZ nergens aanhaalde dat zij op 2 augustus 2019 wilden dat u voor hen zou werken als advocate. Het valt op dat u dit ook nergens liet optekenen in uw aangifte van dit incident bij de politie die u hier neerlegt. In deze aangifte wordt louter melding gemaakt van de 50 dollar renta die u moest betalen. Indien het hoofdprobleem was dat u voor hen moest werken als advocate kan verwacht worden dat u dit ook zo zou hebben aangegeven bij de politie.

Het is verder zeer opvallend dat u nog enkele maanden in El Salvador bleef en zaken voor uw werk ging regelen in rechtbanken en heel de tijd thuis bleef wonen. U besliste reeds enkele dagen na het incident van 2 augustus 2019 dat uw leven dermate in gevaar was dat u het land diende te verlaten. Dat u dan toch nog enkele maanden thuis bleef wonen en ondertussen voor uw werk van alles nog ging regelen, terwijl de bende al aangaf dat ze gedetailleerde informatie over u hadden – dat u het huis waar ze u aantroffen verhuurde, wat en waar uw werk was, tot zelfs waar uw dochter naar school ging – doet ernstig twijfelen aan uw vrees voor deze bende. Op het tweede persoonlijke onderhoud op het CGVS wordt u gevraagd waarom u nog thuis bleef wonen – waar u kon verwachten dat ze elk moment zouden kunnen opdagen – waarop u zegt dat ze op het incident van 2 augustus 2019 niet hadden gezegd dat ze uw adres kenden. U voegt nog toe dat er veel zaken waren waar u rekening mee moest houden en dat er godzijdank niets is gebeurd (CGVS II, p. 10). Dat ze niet expliciet hadden vermeld dat ze wisten waar u woonde kan geenszins als ernstige reden worden aangenomen voor het feit dat u zich veilig zou hebben geacht in uw huis, zeker gezien het duidelijk was dat ze een achtergrondcheck hadden gedaan van u en uw gezin.

U gaat vervolgens verder dat er maar één ingang is in de wijk en dat de wijk privébeveiliging heeft die toestemming moet geven aan gasten om de wijk binnen te komen (CGVS II, p. 10). Dit is evenmin een overtuigende verklaring voor het feit dat u tot uw vertrek thuis zou hebben gewoond. Immers vertelde u in het begin van het eerste persoonlijke onderhoud op het CGVS over een incident waarbij een bende iemand van binnen de wijk wilde benaderen maar tegengehouden werd door de bewakingsagent. Deze bewakingsagent werd vervolgens vermoord en ook het doelwit van de bende werd vervolgens vermoord (CGVS, p. 7). Dat u in het tweede persoonlijke onderhoud vervolgens verklaart dat u in uw wijk zou zijn blijven wonen omdat er beveiliging zou zijn geweest is dan ook geenszins overtuigend. U wordt er vervolgens op gewezen dat de bende u evengoed zou kunnen opwachten wanneer u buitenkwam uit de wijk – er was immers maar één enkele uitgang – waarop u zegt dat u met verschillende voertuigen reed en ook met geblindeerde ruiten (CGVS II, p. 10). Ook dit is geen overtuigende uitleg gezien uit hun gedeelde kennis duidelijk was dat zij u en uw familie in het oog hielden. Het is dan ook weinig aannemelijk dat u erop zou rekenen dat het louter wisselen van auto hen maandenlang niet in staat zou stellen u buiten uw wijk op te wachten.

U wordt verder gevraagd waarom u nog tot oktober in het land bleef, ondanks dat u reeds begin augustus 2019 zou hebben besloten dat u het land moest verlaten, waarop u zegt dat de reistickets zeer duur zijn indien men meteen boekt (CGVS II, p. 12). Dit is bezwaarlijk een overtuigende reden waarom u nog enkele maanden uw leven zou riskeren door in El Salvador te blijven. De tweede reden die u geeft is dat u nog van alles moest in orde brengen in verband met uw werk (CGVS II, p. 12). Dat u maandenlang in persoon in El Salvador moest blijven en uw leven moest riskeren om uw dossiers in orde te brengen is evenmin overtuigend. Gevraagd waarom u zo nodig omwille van deze reden zo lang in El Salvador moest blijven, gegeven het feit dat uw leven in gevaar zou zijn, geeft u een weinig

coherente uitleg. Zo zegt u enerzijds dat u gewoon geraakte aan het geweld in El Salvador om vervolgens meteen te beweren dat u ook verlamd raakte van angst (CGVS II, p. 12). Vervolgens gaat u nog enige tijd door naast de kwestie en verklaart u onder meer dat u uw familie zou hebben willen meenemen omdat zij in gevaar zijn (CGVS II, p. 12). Dit verklaart bezwaarlijk waarom u nog zo lang in El Salvador moest blijven ondanks uw vrees, eerder het tegendeel. U haalt verder de verkoop van uw huis aan als reden waarom u nog langer in El Salvador moest blijven (CGVS II, p. 12). Echter, gezien het huis reeds verkocht was op 19 of 20 augustus 2019 verklaart dit geenszins uw verblijf tot 9 oktober 2019 (CGVS II, p. 16).

Voorts is het ook opvallend dat uw moeder en broer daar steeds zijn blijven wonen (CGVS II, p. 10). Gevraagd hoe jullie dit probleem dan hebben besproken toen – zij konden immers verwachten dat zij en het huis geïsoleerd werden – geeft u een zeer uitgebreid maar ontwijkend antwoord dat u eindigt met de stelling dat uw moeder reeds een zekere leeftijd heeft en dat uw broer niet buiten komt (CGVS II, p. 11). U wordt gevraagd waarom zij daar altijd zijn blijven wonen waarop u verklaart dat men een persoon met mentale problemen niet kan verplaatsen omdat deze de situatie niet begrijpt (CGVS II, p. 11). Dit zijn weinig overtuigende verklaringen voor de vaststelling dat uw moeder en broer sinds het begin van uw beweerdde problemen met MS13 steeds in jullie huis zijn blijven wonen. U wordt dan gevraagd wat zij zelf dachten over deze hele situatie waarop u opnieuw aanhaalt dat de bende u niet expliciet meegaf dat ze uw adres kenden en uw moeder en broer daarom steeds thuis zijn blijven wonen. U voegt toe dat men zich gewoon aanpast aan de situatie (CGVS II, p. 11). Niet alleen antwoordt u opnieuw naast de vraag en geeft u niets mee over wat uw moeder en broer van de situatie dachten – gezien zij vreemd genoeg beslisten om daar te blijven wonen ondanks het gevaar –, tevens werd reeds eerder opgemerkt zijn dit geenszins een overtuigende verklaring is voor het feit dat u – tot uw vertrek – en uw moeder en broer steeds zijn blijven wonen op hetzelfde adres.

Verder valt het op dat uw moeder en broer, hoewel ze al die tijd gewoon thuis zijn blijven wonen, nooit problemen hebben gekregen (CGVS II, p. 10 en 12). Ook dit wijst er bezwaarlijk op dat MS13 op zoek zou zijn naar u. U denkt dat dit komt omdat zij niet buiten komen (CGVS II, p. 12). Dat uw moeder en broer deze problemen met de MS13, waarvoor u het land zou hebben moeten ontvluchten, louter zouden kunnen vermijden door binnen in huis te blijven is maar weinig aannemelijk. Evenmin is het aannemelijk dat zij in die omstandigheden jarenlang op hetzelfde adres of zelfs in El Salvador zouden blijven wonen.

Enkele weken na het incident op 2 augustus 2019 kwamen onbekenden langs op uw kantoor op zoek naar u maar uw collega zei hen dat u op vakantie was (CGVS, p. 19). Gevraagd of de bende nog iets anders heeft ondernomen om u te vinden zegt u: “Niet voor zover ik weet, want ik deconnecteerde mij en ik was vooral bezig met mijn vertrek” (CGVS II, p. 9). Gevraagd of iemand van uw kantoor nog problemen kende zegt u dat uw nicht, (...), die ook op het kantoor werkte, nog problemen heeft gekend (CGVS II, p. 9). Echter, dit overtuigt niet omwille van de volgende redenen. Zo legde uw nicht tijdens haar interview voor de DVZ geen enkel verband met uw problemen. Ook tijdens haar vrije relaas op het CGVS maakt ze geen enkele link met uw problemen (CGVS 19/27033, p. 14 en 15). Indien uw problemen de oorzaak zouden zijn van haar problemen en haar vlucht uit El Salvador kan verwacht worden dat zij dit dan ook zo zou weergeven bij haar verzoek om internationale bescherming. Verder wordt zij op het CGVS gevraagd naar uw problemen waarop zij vreemd genoeg stelt de details niet te kennen (CGVS 19/27033, p. 19). Aangaande de bende met wie jullie problemen zouden hebben verklaart zij: “Voor zover ik heb begrepen is het de MS die haar heeft bedreigd” (CGVS 19/27033, p. 20). Dergelijke verklaringen zijn maar weinig overtuigend. Indien jullie problemen daadwerkelijk gelinkt zouden zijn kan verwacht worden dat jullie deze dan ook detail zouden hebben besproken met elkaar. Voorts blijkt nergens uit haar verdere verklaringen dat de personen die haar belaagden zelf enige link legden met uw problemen. Ook gevraagd naar haar specifieke vrees bij terugkeer geeft uw nicht niet aan MS13 te vrezen vanwege uw problemen maar vreest ze ontvoeringen in het algemeen (CGVS 19/27033, p. 16).

Bovendien is het vreemd dat, indien u geïsoleerd werd door MS13 vanwege uw werk, uw nicht nog op datzelfde kantoor zou zijn blijven werken. Gevraagd welke veiligheidsmaatregelen uw nicht nam om – enigszins te verwachten – problemen te vermijden zegt u louter dat ze haar werk begon en eindigde op verschillende tijdstippen (CGVS II, p. 17). Dat u zou worden gezocht door MS13 vanwege uw werk als advocaat maar uw nicht toch zou zijn blijven werken op datzelfde kantoor waar MS13 u al eerder was komen zoeken en zij slechts haar werkuren zou hebben aangepast is maar weinig overtuigend. Gevraagd waarom ze toch bleef werken op datzelfde kantoor zegt u dat men in El Salvador, wanneer er

iets gebeurt, het leven normaal probeert verder te zetten tot men meent dat het gevaar te groot is geworden (CGVS II, p. 17). Dit zijn maar weinig overtuigende verklaringen.

Het is voorts vreemd dat uw nicht pas op 24 oktober 2019, bijna drie maanden na het incident op 2 augustus, voor het eerst benaderd werd. Gezien zij reeds in de eerste weken van augustus het kantoor verschillende keren opbelden en uiteindelijk langskwamen en uw collega's hen – eerder opvallend – met een kluitje in het riet stuurden is het vreemd dat zij maandenlang niets zouden hebben ondernomen om u te vinden. Gevraagd of nog iemand anders van uw kantoor nog problemen heeft gekend zegt u louter dat ze enige tijd na uw vertrek van kantoor waren veranderd omwille van de veranderende algemene veiligheid in de wijk maar dat ze u niets vertelden over specifieke problemen (CGVS II, p. 9). Dat niemand van uw kantoor nog problemen heeft gekregen met MS13 – hoewel het weinig aannemelijk lijkt dat de benedeleden vrede namen met de uitleg van uw collega's dat u op vakantie was (CGVS II, p. 9) – doet verder twifelen aan uw problemen met MS13.

U verklaart verder nog in juni 2019 aangesproken geweest te zijn in een gevangenis waarbij een lid van MS13 u vroeg om een bepaald nummer te bellen (CGVS, p. 18). Wat dit incident betreft zijn uw verklaringen eveneens weinig consistent. Zo verklaart u op het eerste persoonlijke onderhoud op het CGVS dat u het papiertje met het telefoonnummer niet aannam (CGVS, p. 18). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud zegt u dat u het papiertje wel aannam (CGVS II, p. 4 en 6). Wanneer u wordt gewezen op deze inconsistentie herhaalt u dat u het papier wel aannam (CGVS II, p. 15). In de opmerkingen die u verstuurde na het laatste persoonlijke onderhoud vermeldt u hierover louter dat u niet zou hebben gezegd in het eerste persoonlijke onderhoud dat u het papiertje niet aannam. Dit kan bezwaarlijk overtuigen en doet reeds twijfels rijzen aangaande de waarachtigheid van uw verklaringen over dit incident.

Hoe dan ook, zelfs al zou geloof worden gehecht aan dit incident, kan u niet op geloofwaardige wijze aantonen nog problemen te hebben gekend met MS13 naar aanleiding van dit incident. Behalve dat u minder naar dergelijke strafcentra trachtte te gaan nam u geen andere veiligheidsmaatregelen na dit incident (CGVS II, p. 5). U verklaart dat zij u niet meer hebben trachten te contacteren sindsdien, tot u op 2 augustus 2019 werd benaderd door de benedeleden in uw eigen wijk (CGVS II, p. 6). Los van de eerder gemaakte vaststelling dat er aan deze latere problemen geen geloof gehecht kan worden, blijkt uit uw eerste twee versies van dit incident ook nergens dat de benedeleden enige link maakten met het incident van juni 2019.

In 2017 werd u eveneens opgebeld door onbekenden – waarvan u vermoedt dat het benedeleden waren – die u vroegen om voor hen te werken. U weigerde dit (CGVS, p. 18). Bij het uiteenzetten van uw relaas op de DVZ en tijdens het eerste persoonlijke onderhoud op het CGVS geeft u nergens aan als gevolg hiervan nog problemen te hebben gekend (vragenlijst CGVS, vraag 5 en CGVS, p. 18). Op het tweede persoonlijke onderhoud wordt u gevraagd of u – in de periode tot juni 2019 – nog problemen kende als gevolg van dit incident waarop u zegt van niet (CGVS II, p. 3). Deze problemen zijn dan ook niet meer actueel.

In 2012 werden jullie afgeperst door benedeleden (CGVS, p. 16 en 17). Ook deze problemen zijn niet meer actueel. Jullie werkten samen met de politie waarna de afpersers gearresteerd werden. Wanneer de minderjarige dader korte tijd later vrijkwam verhuisden jullie. In 2015 kwam de tweede dader vrij maar hij werd enkele maanden later vermoord (CGVS, p. 16 en 17). Gevraagd of u nog problemen heeft gekend na deze gebeurtenissen zegt van niet. Vanwege de dood van dat bendelid was de macht van de clique gedaald en u kon zelfs terugkeren naar uw kolonie (CGVS, p. 20).

In 2009 werd u afgeperst door benedeleden. Na enkele weken vroegen zij u om met hen samen te werken. U weigerde dit en sloot uw kantoor en verhuisde (CGVS, p. 15 en 16). Op de DVZ verklaarde u dat door uw verhuis het probleem opgelost was (vragenlijst CGVS, vraag 5). Ook op het CGVS blijkt uit uw vrije relaas niet dat u nog problemen heeft gekend al gevolg van dit incident (CGVS, p. 15 en 16). Er kan dan ook geconcludeerd worden dat deze problemen evenmin nog actueel zijn.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

U stelt dat u bij een eventuele terugkeer naar El Salvador vreest door criminele bendes te worden gevisieerd omdat u in het buitenland verbleven heeft (CGVS II, p. 16).

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

*Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.*

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Evenmin hebt u in concreto aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen omwille van uw verblijf in het buitenland sprake zou zijn van een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Zo blijft u bij een loutere vermelding van het gevaar door uw verblijf in het buitenland maar haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u persoonlijk louter omwille van uw verblijf in het buitenland problemen zou krijgen met bendes. U haalt uw problemen aan van 2012 die het gevolg zouden zijn geweest van het verblijf in de Verenigde Staten van uw broer (CGVS II, p. 16). Jullie werden toen gevisieerd door een lokale bende waar jullie reeds lang woonden. U toont niet aan dat u heden door bendes zou worden geïdentificeerd als iemand die lange tijd in het buitenland gewoond zou hebben. U woont sinds 2013 niet meer op die plaats. U verkocht het huis ook in 2019. Uw moeder en broer, die al jaren op hetzelfde adres wonen in Quezaltepeque, waar u eveneens sinds 2013 heeft gewoond vooraleer u naar het buitenland vertrok,

hebben evenmin problemen gekend met bendes vanwege uw verblijf in het buitenland. Bovendien is deze wijk waar u woonde en waar uw moeder en broer nog steeds wonen een beveiligde wijk waar geen bende heerst.

U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort en dat van uw dochter, uw identiteitskaart, uw belastingskaart, uw geboorteakte en die van uw dochter, uw rijbewijs en het uittreksel van het strafregister hebben betrekking op uw identiteit en herkomst en die van uw dochter, die hier niet onmiddellijk ter discussie staan. De businesskaartjes en de identiteitskaart van uw werk als advocaat, alsook de documenten van het Hooggerechtshof uit 2007 hebben betrekking op uw werk als advocaat. Ook dit wordt niet onmiddellijk betwist. De reistoestemming van de vader van uw dochter, de verkoop van uw huis en de afspraak van uw broer in een ziekenhuis hebben geen betrekking op uw beweerde problemen met MS13 in 2019. De ongedateerde politieaangifte en de brief van bende 18 hebben betrekking op uw problemen van 2012. Zoals reeds aangehaald zijn deze niet meer actueel.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoekster verklaart dat zij in geval van terugkeer naar El Salvador moet vrezen voor haar leven omdat zij weigerde samen te werken met bende MS 13 in haar hoedanigheid als advocaat.

Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijks leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en (gedwongen) rekrutering (COI Focus “El Salvador: Veiligheidssituatie” van 12 oktober 2020 (hierna: COI Focus 12 oktober 2020); UNHCR guidelines).

Uit de landeninformatie kunnen een aantal potentiële risicoprofielen worden onderscheiden die slachtoffer kunnen worden van bendegeweld zoals, onder meer: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. verzet tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenactivisten, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politiemensen en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Ook jonge vrouwen, meisjes en kinderen en jongeren in specifieke omstandigheden, bv. wanneer zij afkomstig zijn van wijken waar bendes opereren, of met een specifiek profiel behoeven een verhoogde aandacht (UNHCR guidelines, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-22).

Of een verzoeker die valt onder een bepaald risicoprofiel nood heeft aan internationale bescherming is evenwel afhankelijk van de specifieke en individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (“*may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case*”; “*Not all persons falling within the risk profiles outlined in this Section will necessarily be found to be a refugee.*”; “*Depending on the particular circumstances of the case (...)*”, p. 28-29 e.v.).

Het risico voor een verzoeker om slachtoffer te worden van bendegeweld moet aldus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Er mag dan ook van een verzoeker worden verwacht dat hij op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt die relevant kunnen zijn in het kader van de beoordeling van de gegrondheid van de vervolgingsvrees dan wel het reëel risico op ernstige schade, zoals, onder meer, zijn achtergrond,

ervaringen, activiteiten en familiesituatie (UNHCR Guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs, maart 2010, pt. 20).

Bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar zijn land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging dan wel het reëel risico op ernstige schade, moeten zijn specifieke en individuele omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Zoals hierna zal blijken, blijft verzoekster evenwel in gebreke om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bijbrengt die het geheel van bovenstaande motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat er geen geloof kan gehecht worden aan het vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om voormelde motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij om onderstaande redenen in gebreke blijft.

Verzoekster stelt, in tegenstelling met de verwerende partij, dat zij zich nooit heeft tegengesproken over wat de benedeleden haar op 2 augustus 2019 hebben verteld. Zij voert aan steeds te hebben verklaard dat zij op die dag benaderd werd door drie leden van de MS13 bende; dat ze haar vertelden dat ze in de toekomst een bedrag van 50 dollar per maand zou moeten betalen; dat ze vertelden dat zij ook met hen zou moeten “samenwerken”, dat ze wat “zaken voor haar hadden”, zonder meer informatie; dat zij later bij haar terug zouden komen voor meer details hierover te geven; dat ze haar bedreigden door haar te laten weten dat ze persoonlijke informatie over haar hadden; en dat deze gebeurtenis ongeveer 15 minuten duurde.

Dit verweer overtuigt allerminst. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart verzoekster enkel dat de bende 50 dollar van de huur van het huis eiste en dat ze haar gingen contacteren om dit verder af te handelen (Vragenlijst, vraag 5). Tijdens het eerste persoonlijke onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoekster tijdens het vrije relaas over dit incident dat een van de benedeleden zei dat ze moest samenwerken en dat wanneer zij daarop vroeg wat de benedeleden wilden zij zeiden dat verzoekster 50 dollar moest betalen elke keer zij naar daar kwam en dat zij haar nog zouden contacteren (Notities van het eerste persoonlijk onderhoud, p. 19). Tijdens het tweede persoonlijke onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart verzoekster dan weer, gevraagd wat de benedeleden allemaal zeiden, dat ze geld wilden – dit wordt niet verder gespecificeerd – waarna een ander bendelid het gesprek overnam en zei dat zij enkele zaken voor hen moest regelen en dat ze haar instructies zouden geven. Zij stelde verder dat de benedeleden zeiden dat ze nog enkele zaken voor haar hadden en haar nog gingen contacteren (Notities van het tweede persoonlijk onderhoud, p. 7). Deze drie versies van wat er gezegd werd tijdens dit incident zijn geenszins gelijklopend. Verzoekster stelt thans, zoals ook het verzoekschrift aangeeft dat zij uit El Salvador is gevlucht omdat de bende MS13 van haar eiste dat zij voor hen zou werken, wat ook duidelijk naar voor kwam tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en deze afgelegde tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan echter geenszins afgeleid worden dat de benedeleden wilden dat verzoekster zaken voor hen zou regelen als advocaat. De stelling dat zij steeds consistent is geweest over de essentiële elementen in verband met het incident op 2 augustus 2019 kan dan ook niet worden gevolgd. De Raad stelt vast dat hoewel verzoekster de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties in haar verklaringen tracht samen te voegen om zo toch tot een consistent geheel te komen, zij de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen niet weerlegt. Deze vaststellingen zijn pertinent, vinden hun steun in het administratief dossier en worden door de Raad hernomen.

Er kan bovendien niet worden ingezien om welke reden verzoekster dergelijke essentieel element bij aanvang niet heeft vermeld. Immers, van verzoekster, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat zij alle elementen ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij aanvang van de procedure, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen. Ondanks het feit dat de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle

elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoekster worden verwacht dat zij ook daar een dermate essentieel element in haar asielrelaas zou vermelden en zeker wanneer haar op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nogmaals de kans werd geboden. Het feit dat verzoekster het element waarop zij thans haar verzoek om bescherming steunt, zijnde de eis tot samenwerking als advocaat met de bende, niet bij aanvang van de procedure vermeldt, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Waar verzoekster aanvoert dat zij bijna 9 uur door de verwerende partij werd ondervraagd en dat moet worden vastgesteld dat zij een uiterst gedetailleerd en coherent relaas heeft verteld, plaatst zij deze vaststellingen niet in ander daglicht.

Verzoekster wijst er voorts op dat het algemeen bekend is dat de onveiligheid in El Salvador de norm is geworden, waardoor de maatstaven voor gevaar niet dezelfde zijn voor verzoekster en de protection officer. Verzoekster legt uit dat jarenlang leven in dit klimaat van onveiligheid de psyche van vervolgd en aantast en dat deze mensen *“deze situatie bijna gaan bewonen tot de dag waarop de situatie ondraaglijk wordt, tot de trigger die in haar geval heeft plaatsgevonden tijdens het incident van 02.08.2019”* en zij in loop der kuren verschillende malen verhuisd is wegens problemen met benedeleden en het gevaar dat zij liep. Opnieuw kan verzoekster niet overtuigen gezien zij met een dergelijk betoog er niet in slaagt te verklaren waarom zij na het incident dat naar eigen zeggen de trigger vormde om te beseffen dat haar leven in gevaar was en zij het land diende te verlaten alsnog enkele maanden in El Salvador bleef en zaken voor haar werk ging regelen in rechtbanken en heel de tijd thuis bleef wonen.

Waar verzoekster verwijst naar haar eerdere verklaringen met name dat zij aanvankelijk door angst werd bevangen na het incident van 2 augustus 2019, zodat zij niet wist wat zij zou doen, dat zij in een beveiligde kolonie woonde die haar in principe een zekere veiligheid zou moeten garanderen, dat de benedeleden haar privéadres niet hebben vermeld toen zij haar bedreigden en dat zij gestopt is met werken en moest zorgen een vliegticket te kopen dat niet te duur was, gaat zij voorbij aan de concrete en pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat deze verklaringen niet volstaan om te verklaren of te verschonen waarom verzoekster nog zo lang in El Salvador is gebleven ondanks haar vrees.

Bovendien moet worden opgemerkt dat waar verzoekster te kennen geeft geld te willen achterlaten voor haar moeder en broer voor wie zij niet meer kon zorgen, verklaarde zij dat het huis dat zij eerder verhuurden reeds verkocht was op 19 of 20 augustus 2019 (Notities van het tweede persoonlijk onderhoud, p. 16), waardoor dit element evenmin verzoeksters verblijf tot 9 oktober 2019 kan verklaren.

Zij verwijst in het verzoekschrift ook naar haar verklaringen tijdens het tweede onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar zij zou te kennen hebben gegeven dat zij haar bejaarde moeder en haar broer die psychische stoornissen heeft voorgoed moest verlaten, zodat zij bepaalde formaliteiten moest treffen alvorens te vertrekken. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekster wel degelijk verklaarde bepaalde zaken nog te moeten regelen, maar stelt vast dat deze eerder betrekking hadden op haar werk en het papierwerk voor zichzelf en haar dochter om te kunnen vertrekken. In tegenstelling tot wat zij thans tracht te laten uitschijnen, repte zij met geen woord over formaliteiten die zij voor haar moeder en broer in orde moest brengen.

Waar zij erop wijst dat zij ook verklaarde dat zij een klacht heeft ingediend voordat zij El Salvador verliet, dat zij heeft aangegeven eerst naar de Verenigde Staten te willen gaan, maar besloot naar Europa te vluchten omdat haar dochter geen visum had en dat zij voorzorgsmaatregelen heeft genomen, licht zij geenszins concreet toe op welke wijze deze elementen haar ertoe brachten en/of noodzakten om na het desbetreffende incident dat de aanleiding was om het land te verlaten nog zo lang in El Salvador te blijven.

De Raad stelt voorts vast dat daar waar werd vastgesteld dat verzoeksters moeder en broer daar steeds zijn blijven wonen ondanks het gevaar en geen problemen hebben gekend, verzoekster niet verder komt dan het herhalen van haar eerdere verklaring, met name dat de benedeleden het adres toch niet kenden, doch hiermee geen afbreuk doet aan de pertinente vaststelling dat het niet aannemelijk is in het licht van de door verzoekster geschetste omstandigheden dat haar moeder en broer steeds in het huis zijn blijven wonen en geen problemen met de bende hebben gekend. De stelling dat zelfs indien de benedeleden het adres zouden weten zij het niet op haar moeder die bejaard is en haar broer, die geestesziek zouden gemunt hebben, is slechts een blote bewering die verzoekster geenszins concretiseert.

Verzoekster brengt vervolgens het incident dat haar niet overkwam in verband met haar eigen problemen omdat haar nicht het slachtoffer was van ontvoering op de plaats die verzoeksters werkplek

was, omdat dit incident werd vastgelegd op camerabeelden, omdat de politie bevestigde dat de camerabeelden bevestigden wat haar niet had gezegd en omdat dit incident plaatsvond in oktober 2019 toen verzoekster in België was. Verzoekster is, zo blijkt uit het verzoekschrift, enerzijds van mening dat dit incident logischerwijs en terecht in verband staat met haar redenen voor vertrek omdat het een poging tot ontvoering was van een lid van de familie, die plaatsvond op haar werkplek nadat zij El Salvador had verlaten en dus niet meer bereikbaar was en anderzijds volgens haar niet met zekerheid worden vastgesteld dat er een verband bestaat, doch de elementen rond dit element bijzonder zorgwekkend zijn en van die aard dat zij haar toch sterken in de overtuiging dat er een verband bestaat.

Ook verzoekster slaagt er niet in een verband aan te tonen tussen hetgeen verzoeksters niet overkomen is en haar eigen problemen. In arrest nr. 271 671 van 22 april 2022 dat in hoofde van verzoeksters niet werd geveld werd overigens geen geloof gehecht aan de ontvoeringspoging die verzoeksters niet overkwam. Bovendien achtte de Raad het niet aannemelijk dat verzoeksters niet dermate weinig details weet te vertellen over de bedreigingen die haar tante ontving en de omstandigheden ervan, te meer ook zij veronderstelt dat haar problemen voortkomen uit de problemen van haar tante en zij hiervoor zelfs haar land moest ontvluchten. Ook de vaststelling dat verzoeksters niet bij haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken geen gewag maakte van een mogelijke link tussen de problemen van haar tante en haar verklaarde problemen, bevestigt volgens de Raad eens te meer dat er geen sprake is van een verband tussen de verklaarde problemen. Daarnaast stelde de Raad vast dat ook in de aangifte bij de politie over dit incident, die verzoeksters niet neerlegde, geen enkele link wordt gemaakt met een bende of met de problemen van haar tante met MS13. De Raad stelde hierbij aldus vast dat verzoeksters niet noch tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij haar de mogelijkheid werd gegeven om open te vertellen over de redenen van haar vlucht, noch tijdens het relaas op de Dienst Vreemdelingenzaken, melding maakte van wat er aan de basis van de ontvoeringspoging zou kunnen liggen, niettegenstaande zij deze ontvoeringspoging aanmerkt als zijnde de kern van haar asielaas en de reden waarom zij haar land van herkomst heeft moeten verlaten en een nood heeft aan internationale bescherming. Er kan niet worden ingezien om welke reden verzoeksters niet dergelijke essentiële elementen niet heeft vermeld. Derhalve werd dan ook geoordeeld dat het feit dat verzoeksters niet het element waarop zij thans haar verzoek om bescherming steunt niet bij aanvang van de procedure vermeldt, afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan.

Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen enkel concreet element naar voren waaruit afdoende zou kunnen blijken dat het incident dat verzoeksters niet overkwam en verzoeksters persoonlijke problemen gelinkt zijn met elkaar, meer nog verzoekster bevestigt zelf enigszins dat niet met zekerheid kan worden vastgesteld dat er een verband bestaat. Het argument dat de elementen rond dit element bijzonder zorgwekkend en van die aard zijn dat zij haar toch sterken in de overtuiging dat er een verband bestaat, volstaat dan ook niet om de gedane vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoekster wijst er vervolgens op dat haar niet geen andere keuze had dan zo normaal mogelijk te blijven leven, te meer zij ervoor nooit werd benaderd door bendeleden zodat zij zich niet rechtstreeks bedreigd voelde en haar niet pas in oktober werd benaderd nadat zij doorhadden dat verzoekster El Salvador had verlaten. Ook de Raad acht het niet aannemelijk dat verzoeksters niet toch zou zijn blijven werken op datzelfde kantoor waar de bende verzoekster al eerder was komen zoeken en zij slechts haar werkuren zou hebben aangepast. Bovendien werd verzoeksters niet pas op 24 oktober 2019, bijna drie maanden na het incident op 2 augustus, voor het eerst benaderd. Gezien de bendeleden reeds in de eerste weken van augustus het kantoor verschillende keren opelden en uiteindelijk langskwamen en verzoeksters collega's hen – eerder opvallend – met een kluitje in het riet stuurden is het niet aannemelijk dat zij maandenlang niets zouden hebben ondernomen om verzoekster te vinden. Verzoekster biedt hiervoor geen enkele valabele verklaring.

Wat betreft haar verklaringen over het gegeven dat zij in juni 2019 aangesproken is geweest in een gevangenis waarbij een lid van MS13 haar vroeg om een bepaald nummer te bellen, stelt verzoekster dat zij nooit heeft gezegd dat zij het papier niet heeft genomen en benadrukt zij dat zij het papier met het telefoonnummer wel heeft genomen, maar nooit het telefoonnummer dat erop stond heeft gebeld. Volgens verzoekster is de transcriptie van haar woorden tijdens het eerste persoonlijk onderhoud vreemd. Zij bevestigt dat er inderdaad staat dat zij stelde dat zij het papier niet aannam en ook niet belde, doch voegt hieraan toe dat indien verzoekster het papier niet had genomen zou ze zeker niet kunnen bellen hebben waardoor ze niet zou gezegd hebben dat ze niet belde. Verzoekster stelt voorts

niet te weten of dit een vergissing is van haarzelf, de tolk of de protection officer, maar is thans formeel dat zij nooit heeft willen zeggen dat zij het papier niet had meegenomen.

De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster tijdens het eerste persoonlijke onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat zij het papiertje met het telefoonnummer niet aannam (Notities van het eerste persoonlijk onderhoud, p. 18) en tijdens het tweede persoonlijk onderhoud stelde dat zij het papiertje wel aannam (Notities van het tweede persoonlijk onderhoud, p. 4 en 6). Bovendien herhaalt zij wanneer zij wordt gewezen op deze inconsistentie dat zij het papier wel aannam (CGVS II, p. 15).

Waar zij tracht haar verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud te verklaren, stelt de Raad vast dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekster uitdrukkelijk stelde "*Ik nam dat papier niet aan*". Het feit dat zij wat later aangaf dat ze niet belde doet hier geen enkele afbreuk aan. Waar verzoekster ook verwijst naar de tolk en de protection officer die zich mogelijkerwijs hebben vergist, brengt zij geen enkel concrete aanwijzing naar voor waaruit blijkt dat de tolk of de protection officer hierin een aandeel zouden hebben, noch blijkt dit uit het administratief dossier.

Verzoekster werd bij afsluiting van het eerste persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk kennis gegeven van het feit dat de commissaris-generaal op basis van haar verklaringen een beslissing zal nemen en zij op dat ogenblik de mogelijkheid kreeg een kopie op te vragen van de notities van dit persoonlijk onderhoud teneinde opmerkingen te formuleren. Verzoekster had wel degelijk de kans om opmerkingen met betrekking tot dit onderhoud *in tempore non suspecto* te formuleren, doch heeft dit nagelaten. Het feit dat verzoekster na dit eerste persoonlijk onderhoud geen opmerkingen formuleerde, hoewel zij in kennis werd gesteld dat de commissaris-generaal een beslissing kon nemen op basis van deze verklaringen, wijst erop dat de verklaringen die zij aldaar en op dat ogenblik aflegde wel degelijk overeenstemden met haar werkelijke verklaringen. De Raad stelt echter vast dat verzoekster pas nadat het tweede onderhoud plaatsvond en nadat zij hierbij gewezen werd op een inconsistentie met haar verklaring tijdens het eerste persoonlijk onderhoud pas een opmerking desbetreffend formuleerde en ontkende dat zij tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dergelijke verklaringen heeft afgelegd. Een dergelijk *post-factum* verweer komt te laat en ontbeert geloofwaardigheid. Het argument dat verzoekster met betrekking tot dit incident uiterst nauwkeurig was, kan dan ook niet worden gevolgd.

Waar verzoekster vervolgens een verband legt tussen de gebeurtenis in juni 2019 in de gevangenis en de bedreigingen van augustus 2019 omdat deze personen leden waren van dezelfde bende en zij niet met hen werkte in juni en daardoor in augustus werd bedreigd, doet zij geen enkele afbreuk aan de pertinente en concrete vaststellingen van de bestreden beslissing. Los van het feit dat er geen geloof kan worden gehecht aan het incident in augustus 2019 maakten de benedeleden volgens bepaalde verklaringen van verzoekster zelf geen link met het incident in juni 2019.

Waar verzoekster aanvoert dat zij de gebeurtenissen die plaatsvonden voor 2019 heeft aangevoerd om aan te tonen dat zij niet normaal en veilig in El Salvador kon leven als advocaat en hierover eveneens uiterst nauwkeurig is geweest, doet zij geen enkele afbreuk aan de pertinente vaststelling dat deze problemen niet meer actueel zijn. Bijgevolg zijn dergelijke gebeurtenissen niet bij machte aan te tonen dat verzoekster een dringende nood heeft aan internationale bescherming.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekster in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in El Salvador, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat aan verzoeksters vluchtrelaas geen ernstig geloof kan worden gehecht en dat haar algemene geloofwaardigheid niet is komen vast te staan. Verzoekster slaagt er niet in de concrete problemen die zij zou hebben en de nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken

Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de vaststellingen met betrekking tot de onaannemelijkheid van haar verklaringen zouden zijn gebaseerd op zuivere speculatie, losse vermoedens, vooroordelen of intuïtieve elementen.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekster.

Nu aan haar voorgehouden problemen met MS-13 geen geloof kan worden gehecht, maakt zij niet aannemelijk dat zij valt onder het risicoprofiel van iemand die weigerde om met een criminele bende samen te werken en zich te verzetten tegen de autoriteit van een criminele bende, laat staan dat zij om deze reden een gegronde vrees heeft of een reëel risico loopt. Een verder onderzoek in dit kader dringt zich dan ook niet langer op.

Verzoekster brengt geen andere specifieke en individuele elementen aan waaruit kan blijken dat zij bij terugkeer door bendeleden zal worden vervolgd of gevisieerd en die een nood aan bescherming aannemelijk maken.

Het aangekaarte geweld tegen vrouwen en jongeren in El Salvador en het risicoprofiel van advocaten, is louter algemeen van aard en volstaat niet om een individueel en objectief risico vast te stellen. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond, waartoe verzoekster in gebreke blijft nu zij niet verder komt dan het pomen van het lopen van een dergelijk risico. De Raad benadrukt dat beschermingsverzoeken van vrouwen met verhoogde aandacht moeten worden onderzocht doch dat uit de landeninformatie niet blijkt alle vrouwen in El Salvador een groep vormen die systematisch wordt blootgesteld aan slechte behandelingen (COI Focus “*El Salvador: Situation sécuritaire*” van 12 oktober 2020, p. 19-20). Zoals in de UNHCR-richtlijnen zelf wordt benadrukt, is het risico afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, in casu het specifiek profiel of specifieke omstandigheden (p. 36-37). Een loutere verwijzing naar het enkele feit dat zij een vrouw en advocaat is, volstaat dan ook niet om een individueel en objectief risico vast te stellen. Verzoekster brengt geen concrete elementen aan die erop wijzen dat zij omwille van een specifiek profiel of omwille specifieke omstandigheden als vrouw en advocaat een bijzonder hoog risico loopt.

Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus “*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*” van 13 juli 2021, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven. Daarbij stippen verschillende bronnen aan dat een verblijf in het buitenland op zich geen veiligheidsrisico inhoudt bij terugkeer maar dat een eventueel risico bij terugkeer eerder afhankelijk is van de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek uit El Salvador (COI Focus 13 juli 2021, p. 25).

Zo blijkt duidelijk dat er vooreerst een onderscheid moet worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds persoonlijk bende problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador, enerzijds, en de andere terugkeerders, anderzijds.

Het Human Rights Watch-rapport van februari 2020, waarnaar in de COI Focus van 13 juli 2021 wordt verwezen, handelt over de situatie van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten. In dit rapport wordt een duidelijk verband vastgesteld tussen het geweld bij terugkeer en de redenen van de oorspronkelijke vlucht uit El Salvador (p. 2). Het rapport bespreekt dan ook voornamelijk voorbeelden van personen die naar de Verenigde Staten waren gevlucht voor bende geweld en die reeds voor hun vertrek persoonlijk werden gevisieerd door de bendes. Uit dit rapport blijkt ook dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de risico's bij terugkeer (HRW, p. 29 e.v.; COI Focus 13 juli 2021, p. 18). Het geheel van de beschikbare landeninformatie maakt duidelijk dat een vertrek uit El Salvador omwille van persoonlijke benderelateerde problemen een risicoverhogende en -verzwarende factor is bij terugkeer naar dat land.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel “*certain returnees from abroad*” problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel “*depending on the particular circumstances of their case*” (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en/of algemene landeninformatie om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoekster slaagt hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn verzoeksters beweerde problemen met de bendeleden van MS-13 niet geloofwaardig. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat zij voor haar vertrek uit El Salvador reeds in die mate in het vizier is gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stond van de bendeleden, noch zijn er andere indicaties die daar op wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekster El Salvador verliet omwille van bendegerelateerde problemen, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bendegerelateerd probleem een risico zou lopen om opnieuw te worden gevisieerd door bendeleden, laat staan dat haar vertrek uit El Salvador om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Het feit dat zij een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoekster bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een bijzonder risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoeksters verblijf in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zou zijn als een persoon die in het buitenland heeft verbleven of dat zij als terugkeerder meer zichtbaar zou zijn omwille van uiterlijke kenmerken of omdat zij bepaalde gewoontes of een accent zou hebben overgenomen. Evenmin blijkt dat verzoekster zo lang in België heeft verbleven dat zij niet meer bekend zou zijn met ongeschreven regels.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om in haren hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen (RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoekster bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing zal worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu haar beweerde problemen met MS-13 niet geloofwaardig worden geacht.

Het geheel van haar individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekster nalaat concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar haar land van herkomst.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Verzoeksters betoog dat haar vrees, op basis van de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' dan wel 'sociale groep', valt binnen het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag is dan ook niet dienstig. Hetzelfde geldt voor de argumentatie dat zij in El Salvador geen bescherming kan krijgen

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. Het geweld waaraan de bendes zich schuldig maken wordt gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Naast dit crimineel geweld is er ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

In deze zin stelt UNHCR dan ook dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden, wraakacties tussen rivaliserende bendes, confrontaties tussen bendes en de autoriteiten dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14). Nergens uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving daarom willekeurig is. Zoals gezegd, uit de beschikbare informatie blijkt dat het aanwezige geweld voortkomt uit crimineel geweld, uit wraakacties tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de autoriteiten. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes. De bendes en autoriteiten viseren eveneens burgers met een duidelijk profiel. Gelet op de aard en/of de vorm waarin het geweld plaatsvindt, blijft de vaststelling dat het geweld duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen viseert voor een welbepaalde reden of doel en dus eerder geïndividualiseerd en doelgericht van aard is, gehandhaafd. De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26). Er zijn geen concrete aanwijzingen dat er in El Salvador sprake is van zulk willekeurig geweld.

De Raad kan enkel vaststellen dat, hoewel de schade omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador doelgericht en niet willekeurig is, noch van die aard om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voormeld artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in (interne) ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoekster brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door haar in het verzoekschrift aangehaalde informatie, met name de COI Focus van 15 juli 2019, is verouderd ten opzichte van de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

2.5. Waar verzoekster verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegronnd is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad verwijst naar wat hierboven werd besproken en waaruit volgt dat er goede redenen zijn om te stellen dat er geen concrete individuele aanwijzingen zijn dat verzoekster heden dreigt te worden vervolgd of gevisieerd bij terugkeer naar El Salvador. Bijgevolg is verzoeksters verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

2.6. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Verder doet de Raad in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering, maar enkel over de vraag of een verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde. Hetzelfde geldt voor artikel 4 van het Handvest. Verder heeft verzoekster gebruik gemaakt van de mogelijkheid om deze beslissing aan te vechten bij de Raad. Artikel 13 van het EVRM is dan ook niet geschonden.

Wat betreft de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, geeft verzoekster niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze artikelen geschonden acht zodat de aangevoerde schendingen dan ook niet dienstig zijn. Hetzelfde geldt voor artikelen 1 tot en met 3 van het Handvest.

2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft verzoeksters beschermingsverzoek op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden. Verzoekster toont niet aan dat zij niet afdoende werd gehoord waardoor haar de mogelijkheid werd ontnomen om zich zodanig te verweren dat de besluitvorming inzake haar verzoek om internationale bescherming een andere afloop had kunnen hebben. Een schending van artikel 41 van het Handvest blijkt niet.

2.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°

van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

2.9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF